

XXI – PATIO DE LUCES

Espazo, amais de útil, democrático e comunal, onde asoma os fociños e mete baza quen lle peta.

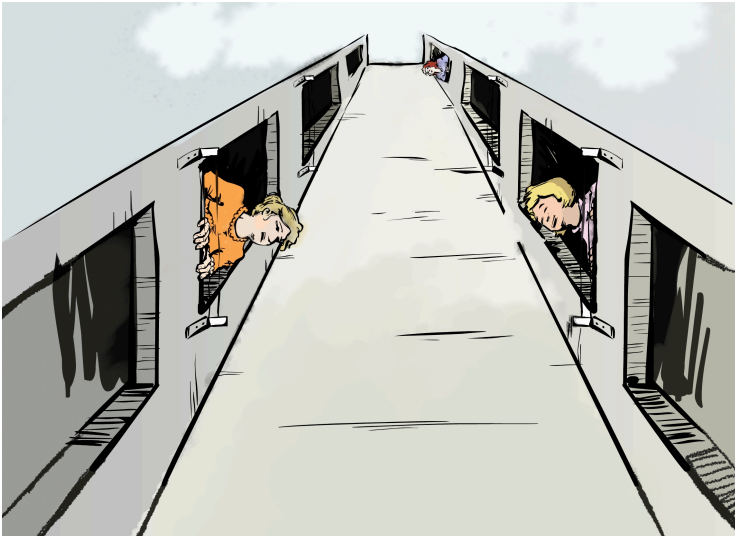
Moncha: Ai, Mucha! Estas aí?

Mucha: Estou, si.

Moncha: E que, xa estades a tipo?

Mucha: Que dis, muller?

Moncha: Pregunto se xa fostes ao ximnasio?

Mucha: Fomos, si. Pero non aguantamos moito; estabamos aborrecidas con tanto marulo levantando pesas.

Moncha: E o biscoito, xa o fixeches?

Mucha: Claro que fixen! Como non o ía facer? Non llo prometín á túa filla para a merenda? Súbollo despois e xa de paso recollo a empanadeira.

Menchu: Mira que berrades! Falade baixo, ho! Aínda van dicir de nós que somos unhas pescas.

Mucha: E logo non o somos? Cantos anos botamos a vender peixe?

Moncha: Ai, Mucha! Eses foron tempos. Canto hai que non vas polas portas coa carretilla?

Mucha: Eu xa case nin me acordo. Tería que botar contas.

Menchu: Non te acordas!? E moi fina te volviches!

Moncha: Pois eu dende antes de nacer a Yéssica; pouco despois de que o teu irmán me deixara preñe pola festa do Carme. Van alá doce anos.

Mucha: Mira ti como pasa o tempo!

Moncha: Tiven que deixalo porque no meu estado non debía carrexar pesos. Despois o Moncho deixou o mar e marchou para Canarias e eu xa non tiña peixe que vender. Menos mal que puxen a tenda, que se non...

Menchu: Entón a pesca son eu por ter aínda a peixaría? Pois logo mellor péchoa. Total para o que dá!

Moncha: Como non vai dar?, se o peixe anda polas nubes!

Menchu: Caro estará, pero a nós non nos deixa nada. Vaise todo en impostos, no gasóleo, en pagarlle á xente e mais en manter o barco. Paco xa anda a falar de vendelo e coller a xubilación anticipada, que para iso leva cotizando tantos anos.

Mucha: E despois que? Que iades facer?

Menchu: E que imos facer? Para que pensas que estou a preparar a tenda nova na rúa do Centro.

Mucha: Como os empresarios de verdade. Investindo as ganancias e diversificando o negocio.

Moncha: E Paco?

Menchu: Pois nada. El co sogro e mais con teu pai, a botar a partida na do Andrucho e despois a parolar no paseo, que é o que a el lle gusta.

Moncha: Xa sei, non me contes. A xogar á chave ou ao dominó petando na mesa, segundo como teñan as témporas ou lles pete o vento.

Mucha: Si, e a resolver o mundo. A esbardallar de política e mais de fútbol cos Manueles.

Menchu: A contar as súas batallas, o que mellor saben facer.

Mucha: E non cambiarán nunca, logo?

Menchu: Aos seus anos? E que lles vas pedir agora, Mucha, non ves que xa andan rillados pola couza?

Moncha: A fin de contas nós algo de culpa tamén teremos. Quen os ten na casa e os educa dende pequenos? Algo poderemos facer, ou non?

Mucha: Muller, como poder... pero iso será asunto da escola, ou que?

Moncha: Non me fales da escola, que alí os nenos só lles enchen os miolos de paxaros!

Mucha: Dilo polo da mestra esa, a que lle quentou a cabeza á nena?

Moncha: Digo, si, a señorita P. Mira ti que iralles dicir aos cativos que os que andan ao mar son uns piratas que levan toda a vida a arramplar ás bravas con canto atopan! En que cabeciña colle?

Menchu: E que quería, que deixásemos o peixe no mar e que as familias morresen coa fame? A culpa será dos compradores, digo eu, pois se o piden e non collemos outro, por moi pequeno que sexa, non se vai tirar pola borda!

Moncha: Pois os que o mercan sonche tamén ben hipócritas. Moi logo che din: que se lle vai facer, agora xa está morto, se non o pescaran tan cativo eu non o levaba para a casa.

Menchu: Xa é boa mágoa cando non o pagan na lonxa. E aínda é sorte se vale para facer fariña para pensos, como pasa coa sardiña, e se non outra volta para o mar, caixas e caixas envorcadas na marea.

Mucha: Esa si que é boa desgraza!

Menchu: E logo... quen vén sendo a señorita esa da que falades?

Moncha: Pois unha lercha que chegou por aí abaixo e seica lles dá clase de naturais.

Mucha: E mira ti!, na vez de explicarlles o que é o cambio climático e as cousas esas, fixo que a rapaza pensase que o seu pai andaba a facer algo malo.

Moncha: A Yéssica até lle escribiu contándolle a leria, e o coitado do Ramoncho chamou por teléfono todo preocupado para que fose falar con ela.

Menchu: Non me digas! E logo vas ir?

Moncha: E como non vou ir? Vanme escoitar. Van, ho! Ela e mais a directora. A escola está para que aprendan, non para dicirlles que os seus pais andan a facer mal.

Mucha: Así mesmo é!

Moncha: Pois iso, vailles acordar a allada!